

Sygn. akt IV CSK 462/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego

przeciwko M. S. i B. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 31 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę
3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwani wnieśli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisu prawa budzącego poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), to jest art. 985 § 1 k.p.c., w celu udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy orzeczenie o umorzeniu postępowania na podstawie tego przepisu ma charakter wyłącznie deklaracyjny i w związku z tym do umorzenia postępowania dochodzi w dacie drugiej bezskutecznej licytacji, czy też do umorzenia postępowania dochodzi dopiero w chwili wydania formalnego orzeczenia w tym przedmiocie. Pozwany zaprezentował pogląd mający wspierać jego tezę o jedynie deklaracyjnym charakterze postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego skierowanego do nieruchomości. Uczynił to nie w odrębnym wywodzie, lecz w ramach jednego uzasadnienia opracowanego łącznie dla zarzutów skargi kasacyjnej i wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania.

Potrzeba wykładni przepisów prawnych występuje, jeżeli wobec konkretnego przepisu prawnego brak jednolitej lub utrwalonej judykatury, zwłaszcza judykatury Sądu Najwyższego albo też przyjęta i dominująca wykładnia jest oczywiście błędna lub kontrowersyjna. O tym, z jaką datą należy wiązać zakończenie egzekucji z nieruchomości po drugiej bezskutecznej licytacji, Sąd Najwyższy wypowiedział się w uzasadnieniu uchwały z 8 września 2011 r., III CZP 44/11 (OSNC 2012, nr 4, poz. 42). Wypada dodać, że w art. 985 § 1 k.p.c. ustawodawca wyraźnie zastrzegł, iż po drugiej bezskutecznej licytacji postępowanie umarza się, jeżeli żaden

z wierzycieli nie przejął nieruchomości na własność. Wniosek o przejęcie nieruchomości na własność po drugiej bezskutecznej licytacji może być złożony w terminie określonym w art. 984 § 2 k.p.c., co wyklucza możliwość liczenia terminu do wydania postanowienia o umorzeniu postępowania w związku z bezskutecznością drugiej licytacji automatycznie, od daty jej ukończenia. Sąd Najwyższy w powołanej wyżej uchwale wypowiedział się też na temat sposobów, w jakich zainteresowani mogą przeciwdziałać ewentualnej zwłoce w wydaniu postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 985 § 1 k.p.c. O umorzeniu postępowania z mocy samego prawa, bez konieczności wydawania żadnego orzeczenia w tym przedmiocie, ustawodawca wspominał jedynie w art. 823 k.p.c. W każdym innym przypadku wywołanie tego skutku wymaga wydania postanowienia.

W niniejszej sprawie pozwani akcentują znaczenie daty, w której doszło lub powinno dojść do umorzenia postępowania egzekucyjnego z ich nieruchomości i prezentują stanowisko, że od tej daty, na powrót należało liczyć bieg terminu przedawnienia wierzytelności przysługującej powodowi w stosunku do nich. Okres zawieszenia biegu przedawnienia w związku z egzekwowaniem tej wierzytelności, zdaniem pozwanych, powinien się bowiem zakończyć w dacie, w której miała miejsce druga bezskuteczna licytacji nieruchomości. Stanowisko to można byłoby rozważać, gdyby konkretna nieruchomość była jedynym składnikiem majątku pozwanych objętym wnioskiem egzekucyjnym wierzyciela, a zatem gdyby zakończenie egzekucji z tej nieruchomości miało być równoznaczne z zakończeniem postępowania egzekucyjnego wszczętego przeciwko pozwanym jako dłużnikom. Do takiego wnioskowania nie uprawniają ustalenia faktyczne dokonane w sprawie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), orzeczono jak w sentencji.